

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců Mgr. Jaroslava Škopka a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobce: **T.T.L.**, narozen dne ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, místo pobytu v ČR: ...
zastoupen: Mgr. Petr Václavek, advokát, Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 7. 2018 č. j. MV-56195-4/SO-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 12. 7. 2018 č. j. MV-56195-4/SO-2018 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra,

odboru azylové a migrační politiky (dále též „prvoinstanční orgán“) ze dne 10. 4. 2018 č. j. OAM-9923-34/PP-2017. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla dle § 87e odst. 1 písm. d) část první zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žalobcova žádost o povolení k přechodnému pobytu podaná dle ust. § 87b zákona o pobytu cizinců.

Žalobní body

2. V žalobě žalobce namítal, že se žalovaná nedostatečně vypořádala s námitkou týkající se nemožnosti zamítnutí žádosti z důvodu nedostavení se k výsledku v případě, že se žalobce řádně omluvil z plánovaného výsledku. Družka žalobce se z plánovaného výsledku z důvodu úmrtí v rodině telefonicky omluvila dva dny před plánovaným výsledkem, což je nutné považovat za omluvu řádnou a včasnou, neboť právní předpis nestanoví „deadline“ toho, kdy je nutné omluvu poskytnout. Nic nebránilo správnímu orgánu, aby v případě jakýchkoli pochybností o důvodu omluvy výsledku, žalobce vyzval v souladu s ust. § 4 odst. 1 a odst. 2 správního řádu. Nedostatečné vypořádání se s uvedenou námitkou způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí.
3. Dále žalobce namítal, že správní orgány se v daném případě měly zabývat otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobce ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce žije na území České republiky již 10 let, je zde kulturně, sociálně a ekonomicky integrován a má zde svoji družku S.H., se kterou sdílí společnou domácnost. Ve vztahu k povinnosti správního orgánu posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do života žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018 sp. zn. 5 Azs 46/2016.

Vyjádření žalované

4. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl. V podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a spisový materiál. Dle žalované byly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti, neboť žalobce se bez vážného důvodu nedostavil k výsledku.

Jednání před soudem

5. Na jednání konaném dne 15. 1. 2020 zástupce žalobce odkázal na písemné vyhotovení žaloby a dále uvedl, že správní orgány nesprávně vyhodnotily omluvu žalobce z ústního jednání a na podporu svého tvrzení odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2018 č. j. 5 Azs 163/2018-26. Žalovaná setrvala na svém dosavadním stanovisku a odkázala na své vyjádření k žalobě.

Posouzení věci krajským soudem

6. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
7. Soud shledal žalobu nedůvodnou.
8. Soud vycházel z následujících právních předpisů. Dle ust. § 87b zákona o pobytu cizinců je rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu.
9. Podle ust. § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. 8. 2017,

platí: „Na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně. Ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže žadatel se bez vážného důvodu nedostaví k výslechu (§ 169 odst. 2), odmítne vypovídat nebo ve výpovědi uvede nepravdivé skutečnosti.“

10. Podle ust. § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců pak rovněž platí: „Správní orgán je oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Správní orgán účastníka řízení před výslechem poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi.“
11. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 28. 6. 2017 žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky dle shora citovaného ustanovení 87b zákona o pobytu cizinců. V žádosti žalobce uvedl, že sdílí společnou domácnost se svojí družkou paní S.H., nar. ... a že tuto skutečnost jsou připraveni prokázat svým výslechem. Správní orgán předvolal žalobce a jeho družku na den 1. 11. 2017 k výslechu za účelem prokázání jejich tvrzeného partnerského vztahu. Dne 25. 10. 2017 zaslal zástupce žalobce omluvu z uvedeného výslechu, a to z důvodu jeho dlouhodobě plánované dovolené s tím, že klient (žalobce) si přeje, aby zmocněný zástupce byl u výslechu přítomen. Správní orgán omluvu akceptoval a následně předvolal žalobce a jeho družku k výslechu na den 13. 12. 2017. Žalobce a jeho družka byli v předvolání poučeni, že pokud se nemohou dostavit ze závažných důvodů, jsou povinni se bezodkladně správnímu orgánu omluvit s uvedením důvodu písemně nebo ústně do protokolu s tím, že důvod musí doložit. Součástí správního spisu je dále úřední záznam, ze kterého vyplývá, že dne 11. 12. 2017 volala správnímu orgánu žalobcova družka, když uvedla, že se nemohou z důvodu úmrtí v rodině k výslechu dostavit. Z úředního záznamu vyplývá, že družka žalobce byla poučena, že musí omluvu zaslat písemně. Dále je ve spisu založen e-mail zástupce žalobce ze dne 12. 12. 2017, ve kterém je uvedeno, že se žalobce a jeho družka omlouvají z výslechu, a to ze zdravotních důvodů, které budou specifikovány do 10-ti dnů. Tato omluva byla rovněž zaslána datovou schránkou. Dne 13. 12. 2017 bylo správnímu orgánu doručeno podání žalobce a jeho družky, ve kterém je uvedeno, že se nemohou k výslechu z důvodu úmrtí v rodině dostavit, že se nenachází momentálně v Chebu a že se mohou dostavit 20. 2. 2018.
12. Následně správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí. Z rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10. 4. 2018 č. j. OAM-9923-34/PP-2017 vyplývá, že správní orgán dospěl k závěru, že za účelem zjištění skutkového stavu je třeba dle ust. § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců vyslechnout žalobce a jeho družku S.H. Žalobce byl předvolán k výslechu celkem dvakrát, přičemž poprvé se z výslechu omluvil z důvodu plánované dovolené jeho právní zástupce a z druhého výslechu se omluvil žalobce s tím, že došlo k úmrtí v rodině a zároveň zaslal ze zdravotních důvodů omluvu zástupce žalobce, že důvody bude specifikovat do 10 dnů, což však neučinil. Správní orgán měl za to, že s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu musí náležitá omluva splňovat 3 podmínky (musí být učiněna bezodkladně, musí v ní být obsažen důvod nemožnosti účasti na výslechu a důvod omluvy musí být doložen). Omluva žalobce však uvedené podmínky nesplňovala, jelikož důvod neúčasti u výslechu nebyl specifikován ani doložen. Z těchto důvodů správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro zamítnutí žádosti dle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť se žalobce bez vážného důvodu nedostavil k výslechu, a žádost

žalobce zamítl.

13. Proti rozhodnutí si podal žalobce odvolání, které bylo dne 12. 7. 2018 pod č. j. MV-56195-4/SO-2018 zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Žalovaná se ztotožnila s názorem a postupem správního orgánu I. stupně a neshledala jej nezákonným. K namítanému pochybení spočívajícímu v neposouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobce žalovaná uvedla, že v daném případě nebyla povinna dopady rozhodnutí a jejich přiměřenost zkoumat.
14. Žalobce v žalobě v první řadě namítal, že rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné, neboť se žalovaná nedostatečně vypořádala s námitkou týkající se nemožnosti zamítnutí žádosti z důvodu nedostavení se k výslechu. Tuto námitku nepovažuje soud za důvodnou. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvážil o pro rozhodnutí věci podstatných skutečnostech a jak tyto skutečnosti posoudil (k přezkoumatelnosti rozhodnutí lze blíže odkázat např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003 č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004 č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 21. 8. 2008 č. j. 7 As 28/2008-75 či například rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007 sp. zn. I. ÚS 741/06). Jak žalovaná, tak správní orgán I. stupně, ve svých rozhodnutích uváděly důvody, které je vedly k závěru, že omluva žalobkyně z jednání nebyla dostatečná a řádná. Co se týká dostatečnosti či nedostatečnosti omluvy a jejího posouzení správním orgánem, je nutno konstatovat, že správní orgány omluvu z ústního jednání posoudily v souladu s rozhodovací praxí správních soudů a Nejvyššího správního soudu. K tomu lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013 č. j. 6 As 25/2013-23, který se sice týká přestupkového řízení, ale ve vztahu k omluvě na ústním jednání lze použít i na právě projednávaný případ. V uvedeném rozsudku soud vyjádřil názor, že účastníka řízení u omluvy z nařízeného soudního jednání nestíhá pouze povinnost tvrzení, ale též povinnost důkazní. Dále pak uvedl tři podmínky, které musí omluva z ústního jednání splňovat, aby mohla být považována za náležitou. Jedná se o tyto: „1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.“ Krajský soud se s uvedeným názorem ztotožňuje. Z omluvy žalobce resp. jeho zástupce je patrné a z rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že omluva splňovala první dvě výše uvedené podmínky, tedy že omluva byla učiněna bezodkladně a obsahovala důvod, pro který se nemohl žalobce jednání účastnit. Nebyla však splněna třetí podmínka, jelikož žalobce důvod omluvy správnímu orgánu nedoložil, a to i přes to, že byl správním orgánem o této své povinnosti poučen v předvolání ze dne 22. 11. 2017. V daném případě tedy správní orgány nepochybily, pokud vyhodnotily omluvu žalobce z ústního jednání nařízeného na den 13. 12. 2017 jako nedostatečnou a v návaznosti na tuto skutečnost řízení o žádosti žalobce zamítly.
15. Dále je nutno uvést, že právním zástupcem při jednání zmiňované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2018 č. j. 5 Azs 163/2018-26 nelze užít na žalobcův případ, neboť se vztahuje na částečně skutkově odlišný případ. V citované věci bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu proto, že správní orgány neměly pravomoc žádost účastníka řízení o povolení k trvalému pobytu z důvodu nedoložení příčiny omluvy z ústního jednání zamítnout, neboť jej o povinnosti svá tvrzení doložit nepoučily a ani jej dodatečně

k doložení tvrzení nevyzvaly. Uvedený případ se však liší od právě projednávané věci právě v tom, že správní orgány účastníka řízení o povinnosti doložit důvody omluvy z jednání řádně nepoučily a následně jej ani dodatečně nevyzvaly k jejich doložení. Naopak v případě žalobce správní orgán v předvolání k ústnímu jednání žalobce poučil o jeho povinnosti důvod omluvy náležitě doložit a rovněž ho poučil o důsledcích s nesplněním této povinnosti souvisejících.

16. Nedůvodnou shledal soud rovněž druhou stěžejní námitku žalobce, a to že správní orgány pochybily, pokud se nezabývaly posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Z odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně je patrné, že žalobce uváděl skutečnosti, ze kterých dovozoval, že dopad rozhodnutí do jeho života je závažný, a správní orgány by se tedy přiměřeností dopadů měly zabývat. K této otázce žalobce v odvolání konkrétně uvedl, že v České republice žije od počátku roku 2011 a vybudoval si zde pevné zázemí. Vyvíjel zde podnikatelskou činnost a Českou republiku považuje za svůj druhý domov. Dále uvedl, že bydlí se svou družkou, občanskou ČR, ve společné domácnosti a má zde také spoustu přátel. Na území ČR se nikdy nedopustil žádné trestné činnosti. Z těchto důvodů měl žalobce za to, že napadené rozhodnutí by pro něj znamenalo zcela zásadní zásah do soukromého života, neboť by byl nucen vycestovat, a došlo by k přetrhání uvedených vazeb, zejména citových. K dané otázce v současné době existuje již ustálená rozhodovací praxe správních soudů a rovněž Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018 č. j. 5 Azs 46/2016-53, ze dne 31. 1. 2018 č. j. 2 Azs 433/2017-29), která je odlišná od praxe dřívější, na kterou žalovaná poukazovala ve svém rozhodnutí. Přibližně v posledním roce se praxe ustálila na tom, že i v případě, kdy zákon výslovně neukládá povinnost zabývat se posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce (srov. § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců), je správní orgán v určitých případech přiměřenost dopadů rozhodnutí posuzovat. Takovýto postup vyplývá z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, která má aplikační přednost před zákonem. Z uvedeného čl. 8 vyplývá, že správní orgán je povinen se přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života zabývat i tehdy, když to zákon výslovně neukládá. K tomu, aby takový případ nastal, je však nutné, aby účastník řízení uváděl konkrétní skutečnosti, které vybočují z běžného obecného rámce a standardní situace. Tyto tvrzené skutečnosti je účastník řízení rovněž povinen náležitě doložit. Právě v nyní řešeném případě žalobce argumentoval zcela obecnými případy možného dopadu rozhodnutí do jeho života, které již soud zmínil výše. Pokud by soud akceptoval takovou žalobcovu zcela obecnou argumentaci, která není ani podložena žádnými důkazy, vedlo by toto pojetí následně správní orgány k postupu, že mají přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života zkoumat vždy, když účastník řízení uvede jakékoli, byť zcela obecné, skutečnosti. V takovém případě by došlo k překročení ust. § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců a takový výklad tedy nelze akceptovat. V návaznosti na výše uvedené soud neshledal jako nezbytné, aby měly v právě řešené věci správní orgány povinnost postupovat dle čl. 8 Úmluvy a posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
17. Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal žádnou žalobní námitku žalobce důvodnou, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

18. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 15. 1. 2020

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu